

Miquel, Josep Viladevall, Marcos Viladomiu, Ramón Vives, Joan Torina, Frederic Capacá, Josepa Ribó, Emili Bayer, Miquel Brossa, Lluís Llor, Josep Tejedor, Josep Marqués, Agustí Valls, Adela Puig, Joan Serdà i família, Miquel Vidal i família, Família Porta, Emili Caminal, Angel Serra, Felícia Ros, Joan Alvarez i família, Joaquina Juvé, Ramón Castanyé i família, Encarnació Casada i família, Família de Ribot, Jaume Garriga i Salvat, Mercúrial Soler i Maristany i August Bartolí i Font.

Cançó de bressol

Angel de la Són,
desplega tes ales,
torna-te'n al cel
que el meu fill ja calla;
té qui el fa dormir
i el bressola i canta.
Torna-te'n al cel,
Angel de la guarda,
que el fill del meu cor
ja el guarda un altre àngel
que prop seu li'n cus
la robeta blanca
Angel de la Són,
Angel de la Guarda:
diga-li al bon Déu
que no en passi ànsia,
que el meu filllet dorm
i el vetlla sa mare.

JOSEP BURGAS

Máximes

(Per ésser dites a gran velocitat).

El que roba una arroba, no roba l'arroba, que roba la roba.

Si qui deu deu, diu que deu deu, diu lo que deu i deu lo que diu.

Tinc tants tincs que ni m'entenc, ni sé quins tinc ni quins no tinc, i amb tants que'en tinc no en venc i em tanc.

Duc pa sec al sac, m'assec on soc i el suco amb suc.

Visc al bosc i busco besc, visc del besc que busco al bosc.

L'estiva que estava l'Esteva,
ni es teva ni es tova ni estava a l'estiva.

APELES MESTRES

Del meu llibre de viatge

Un sol qu'estabella—enjoia a
[Castella
de goig i de blat,
veient-hi, apilades—les garbes
[daurades
i al fons, isolat,
un poble a la serra,—negrós com
[la terra,
llençant al cel fum
espès. a glopades,—tenyint les
[taulades
radiantes de llum.
Es l'hora pesada—de la migdiada
qui, fa del meu cor
un altre poeta;—com la silueta
d'aquest poble fort
quina ànima espera—la pluja
[encisera
cantant poc a poc
i enfonza la rella—pels camps de
[Castella
que cremen com foc.

S. BORRUT I SOLÉ

Epigrames

Comprant a casa l'Agnés,
carnicera del mercat,
deia la filla d'en Prat;
—No'm robi, dongui'm el pés.
La carnicera, que sap
conèixer prou l'intenció
no va donar-li el pés, no,
que va tirar-li pel cap.

Ferrant un ou disputava
amb el seu marit la Tana,
i molt fort li contestava:
—Tinc la paella pel mànec.—

Parlant del gran actor Roca
deia el senyor Claramunt:
—Ell tots els géneros toca.
I respongué en Pau Miloca:
—Menys els géneros de punt.

—Jo no sé pas com dimoni
s'ha casat l'hereu Jordana.

—Com dimoni, no, Geroni,
que s'ha casat com Deu mana.

—Diu que balleu la sardana
a casa teva Guillén?

—Si, noi, creu que a casa meva
ja fa temps que la ballem.

J. ASMARATS

L'oratori

—Mireu,—deia la dama al vell poeta amic, donant un volt a la daurada clau i fent caure una cascata de claror del sostre,— aquest és l'oratori. L'altar és d'éban; sentiu l'olor? La corona de Jesús és d'or, l'Ernest, nen, ha fet aquí sa Primera Comunió.

El poeta, que havia envellit molt a força d'il·lusions i de dolors, va callar amb una gran llangor en el rostre noble que tant havia somrigut a la cortissania, i la dama va conèixer a l'instant com si un nou concepte de la vida o de la mort els separés.

I un gran silenci va seguir aleshores fins que, després, asseguts en la tribuna de cristalls que donava al Passeig senyorívol que una posta de tardor daurava amb melangia, vàrem veure venir una colla de captaires, i el poeta, que'ls mirava compassiu, sobtadament va dir, amb emoció.

—Veieu, veieu entre aquells captaires, aquell jove, de la barba rossa, que camina amb pena com si tingués els peus llagats? Aquell que's posa la ma al pit com s'hi dugués una ferida? La seva boca pren l'expressió del que aparta una beguda agra. Està cansat. Sembla que vingui de més enllà del món. Sembla Jesús.

La dama callava com si temés, una acusació.

La veu fonda del poeta va preguntar amb duresa:

—I si ho fos?—

La dama va fer un xiscle.

Un vent de miracle va passar sobre totes les coses.

R. SURIÑACH SENTIES